

Paprsky zapadajícího Slunce se odrážely na hladině moře. Matka mne táhla za ruku moc rychle na to, abych si mohl důkladně prohlédnout zaplňující se ulice přístavní čtvrti. Konečně se zastavila u prodejce ryb, takže jsem měl chvíli času na prozkoumání doků pohledem. Poslední z rybářů přivazovali svoje chatrné loďky k nízkým sloupům na okraji mola co nejrychleji mohli, aby se mohli přidat ke svým kamarádům v krčmě ze které se ozýval obvyklý halas již mírně podnapilých námoníků. V dílně na protější straně ulice ještě několik dělníků opracovávalo trámy, které pak poslouží jako základ pro nějakou loď. Pracovali s chutí a zpívali si přisprostlé písně do rytmu. Kousek od nás se snažila jakási střídmě oblečená žena přesvědčit motajícího se obchodníka, aby ji následoval do podniku za jejími zády.

Moje matka překvapeně vydechla, když ji rybář sdělil cenu.

“Tolik? Vždyť minulý týden to byla tak polovina!” čertila se, ale stejně bylo jasné, že ryby koupí tak, či tak, to si dovolit mohla. Otec je důstojník u stráží a tak dostává slušnou výplatu, rozhodně lepší, než většina obyvatel této čtvrti. Ale matka pochází z chudých poměrů a i po tolika letech si nezvykla na to, že si může koupit i věci, které nestojí zrovna málo.

“Je mi líto, paničko, ale bouře zanesla několik lodí k útesům, dostali jsme málo ryb, nic s tím nenadělám. Tak berete to, nebo jenom plejtváte mým časem?” řekl prodavač aniž by přestal žvýkat jakousi divnou látku, která mu barvila zuby na hnědo a způsobovala nepříjemně sladký pach.

Matka si povzdechla a odevzdaně sáhla do měšce. Vytáhla pár mincí a položila je na pult před prodavače, u kterého to vyvolalo bleskový úsměv. Sebrala ryby, které koupila a rázným krokem odpochoďovala pryč, táhnouc mě přitom za sebou.

Prošli jsme několika menšími uličkami. Mohli jsme si všimnout jak postupně polorozpalé chatrče, jejichž hlavními obyvateli je spodina města, zkrachovalci, dlužníci a závislí, ustupují měšťanským domům. Zahřmělo a matka na chvíli zpomalila. Podívala se na temnou oblohu a pak tiše, snad jen pro sebe si poznamenala, že bude pršet a že musíme zrychlit.

Když jsme dorazili k našemu domu, už pršelo. Ve dveřích stála Laura, naše sousedka, která je asi stejně stará jako moje matka, takže si často povídají. Když si nás všimla, vydala se k nám.

“Sáro to je hrozné, co se stalo-” začala hned, ale matka ji, aniž by se na ni podívala, lehce odstrčila a pokračoval dovnitř. Skrz dveře viděla několik mužů v uniformě stráží. Když vešla, všichni se na ni otočili. Ona však očima našla lorda Hagen, velitele paladinů a blízkého přítele jejího muže. Zpod hustého obočí se na ni díval pohledem plným smutku. Chvilku hledal slova.

“Sáro... je mi to líto,” řekl pak hlubokým hlasem a sklopil oči. A má matka uviděla to, co leželo na zemi za ním. Tělo mého otce v kaluži krve s vytřeštěným pohledem.

“Jak... Jak...” tahle obvykle tak silná a výřečná žena nevěděla, co říct, jak se jí draly do očí slzy. Hagen se k ní hrnul, aby jí utišil, ale ona ho jen odstrčila. Nakonec ho však nechala aby ji objal kolem ramen a jemně ji chlácholil.

Jak jsem tam jen tak stál, ve dveřích, kde na jedné straně stála obyčejnost všedního dne a na druhé tragédie vyjímečného okamžiku, začínal jsem si pomalu uvědomovat, co se stalo. Rozmazal se mi trochu zrak a cítil jsem jak mi po tvářích tečou ledově chladné slzy. To už se ke mně ale blížil Bertrant. Na obvykle veselé tváři se odráželo zděšení a smutek. Vzal mě ven a posadil se se mnou na lavičku pod střechou.

“Vím jak se teď cítíš Henry, ztratit otce je jeden z nejhorších zážitků, jaké může člověk zažít. Ale neboj. Zůstala ti matka. Sára je silná žena. Vzpomene si na to. A taky máš nás. Hagen vám rád pomůže, měl rád tvého otce stejně jako mi ostatní, možná ještě víc,” smutně se pousmál s pohledem upřeným do rozbahněné země. Pak se na mě podíval se zcela vážným výrazem a smrtelnou jistotou v očích.

“Byl to dobrý muž. Uděláme všechno, abychom toho bastarda, co to udělal našli, to mi věř, Henry,” řekl.

A tak jsme tam tak seděli, poslouchali déšť jako duní na střeše nad námi a oddávali se každý svým vlastním myšlenkám.

Kapky deště zběsile narážející do všeho okolo sváděly bitvu se zvuky boje, rozléhajcími se celými kasáreny, o to, kdo bude hlasitější. Ve dvou průchodech zdí stáli jak zbylí vojáci v potrháných uniformách, tak prostí muži z města a snažili se alespoň zdržet masu skřetů dorážejících na ně. Na nádvoří kasáren stál už vyčerpaný Saturas a občas z posledních sil vyslal do řad skřetů nějaké kouzlo. Už se však celý klepal a bylo jasné, že pokud bude pokračovat, za chvíli omdlí. Lord Hagen se najednou objevil se zamračeným výrazem vedle něj.

“Tak kde jsou?! Už tu měli být!” snažil se přerušit hluk. Saturas jen unaveně potřásl hlavou. Už několikrát telepaticky oslovil mágy ohně v Myrthaně, aby okamžitě vyslali posily. Z Přístavního města má vyplout loď s tamější posádkou a několik mágů, aby pomohli již posledním obyvatelům Khorinisu, kteří se zoufale snaží zachránit se před smrtí skřetů zbraní.

Bertrant v mém náručí zaskučel. Z pusy mu vytékala krev, kterou stahoval déšť do kaluže pod ním. Měl poraněné břicho, nyní přikryté kusem látky, kterou jsem se mu snažil tisknout k ráně, jak nejsilněji dokážu.

“Jak to vypadá, nějaké zprávy o posilách?” zeptal se mě a v krvi kolem jeho úst se udělalo pár bublinek. Potřásl jsem hlavou. Za těch pár let, po tom, co se má matka pokusila o sebevraždu a ujal se mě lord Hagen se z Bertranta stal můj nejlepší přítel. Když jsem vstoupil k domobraně, naučil mě všechno, co znal. A teď tu leží u mých kolen, okolo nás zuří bitevní vřava a já se snažím ošetřit mu ránu, o které oba dva víme, že ji nedokáže přežít, pokud včas nedorazí mágové.

Za mými zády se ozve křik. Jednomu skřetu se podařilo prolomit naši linii a přitom poranil několik lidí. Můžu, kteří hlídají vstup do kasáren, kde jsou schované ženy a děti, se ho podařilo srazit na zem a probodnout, ale oslabená linie nyní musela čelit ještě většímu náporu skřetů.

“Jen běž, já nikam neuteču,” usmál se Bertrant, ale bylo vidět, že má velké bolesti a jen mluvit ho stojí spoustu sil. Pořád jsem trochu váhal, ale nakonec jsem se zvedl a běžel na pomoc.

Doběhl jsem ke vchodu a zapřel se do mužů přede mnou. Byl jsem až v druhé řadě, takže jsem nechtěl používat zbraň, abych náhodou nezranil vojáky se štítem před námi. Vedle mě se objevil Hagen a když si mne všiml, jeho věčně zamračený obličej na chvíli rozjasnil trochu smutný úsměv.

“Jak je na tom Bertie?” zeptal se aniž by přestal tlačit na naši štítovou hradbu.

“Bez mágů to asi, uť, nedá!” zakřičel jsem aby mě slyšel.

Paladin odhodil jednoho muže za sebe a sám si stoupl na jeho místo, schován těsně za štítem. V ruce už měl obnažený krátký meč, kterým ihned začal bodat, sekat a jinak

působit co největší škody skřetům tlačícím na štíty z druhé strany. Pod našimi nohama se již začala tvořit hromada mrtvol, převážně z nepřátelské strany, ale bylo tam i pár našich, některé z nich jsem dokonce znal.

Tahle šarvátka se blížila ke konci, za chvíli zase obě strany trochu ustoupí, aby si dopřáli alespoň trochu zaslouženého odpočinku. Nápor skřetů pomalu ustával, až nakonec nezbyl žádný. Všichni se pomalu přesunuli za roh, do malého tábora, který tam jeden ze šamanů zřídil. Naše štítová hradba se na chvíli otevřela, aby mohli muži za ní vyběhnout a mrtvoly seskládat na hromadu, která bude bránit postupu skřetů.

To už mě ale nezajímalo. Hned jak jsem se ujistil, že už moje pomoc není třeba, rozběhl jsem se zpět na místo, kde byl Bertrant. Nehybně tam ležel a kapky deště mu kapaly do očí, které už nikdy nic neuvidí. Poklekl jsem vedle jeho mrtvoly a začal tiše vzlykat.

“Bertie, ne...”

“Ne, to není možné! Ihned pošli muže z domobrany, ať prohledají les!” zatímco muž v uniformě stráží odcházel z místnosti, Hagen si mnul tvář a přemýšlel. Andre, který stál za ním, se na mě bleskově podíval.

Seděl jsem u ohně a prohlížel si kvalitní dřevěné hračky, které mi Hagen dal, potom, co mě vzal pod svou ochranu. Jednoho dne, zrovna když jsem si hrál s Bertrantem v kasárnách, přišel za mnou mohutný velitel paladinů, pohládl mě po vlasech a řekl mi, že moje maminka musela na nějakou dobu pryč, a že než se vrátí, bude se o mne starat. Později jsem se dozvěděl, že moje matka se pokusila oběsit, ale sousedka ji včas našla a sundala ji. Matka si poranila krk, takže necítí nic na nohách. Odvezli ji do kláštera v Myrthaně, aby se vzpamatovala z toho šoku, ale těžko říct, jestli je to vůbec možné.

Andre usoudil, že jeho velitel jej zrovna teď nepotřebuje a tak přišel ke mě. Sedl si po mém boku. Měl mě rád, stejně jako všichni ostatní členové zdejší posádky, ale zdálo se, že vždy když se mnou mluví, moc neví, co si počít. Nemá manželku a nevypadá to, že v nejbližší době plánuje zakládat rodinu, asi ještě nemá ujasněno, co chce.

“Henry, ten chlápek, co zabil tvého tátu - máme stopy, kde je. Za chvíli ho dostaneme, neboj,” usmál se na mě, i když mu muselo být jasné, že ho nevidím. Nechápu, proč se mě všichni snaží ujistit, že ho najdou. Je mi to jedno. Otce už mi to stejně nevrátí, ani matku.

A tak jsem tam seděl, v kanceláři velitele paladinů, u krbu jsem si hrál a poslouchal, o čem se mluví. Občas jsem si hrál s Bertrantem, občas si se mnou promluvil Hagen nebo Andre, ale život plynul pomalu a klidně. Člověk, co zabil mého otce utekl. Hagen sice vynaložil všechny síly k tomu, aby se ho podařilo polapit, ale on najednou zmizel. Všechny stopy končily. Ale mě to bylo jedno.

Na rameno mi dopadla těžká ruka. Pootočil jsem hlavu. Za mnou stál lord Hagen se smutným výrazem. Chápal, co pro mě znamená ztráta takového přítele. Chtěl mi něco říct, ale přerušil nás výkřik jednoho z mužů, kteří stáli na střeších a hlídkovali.

“Královské lodě! Připlouvají!” oznamoval hlasitě s veselým tónem. Už stačí jen chvíli vydržet a pomohou nám. Všichni začali radostně jásat, ale my jsme nebyli jediní, kdo si všiml přibližujících se posil. Mezi skřety čekajícími na další útok se objevil jeden z jejich náčelníků. Obličej měl pomalovaný rudou barvou a jeho ramena zdobil honosný plášť. V ruce třímал

hrozivě vyhlížející sekeru a něco pořvával na skřety. Ti se seřadili do jakési formace a vypadalo to, že se připravují na zteč. Naši muži, s novou nadějí zpozorněli a postavili se za štítovou hradbu.

Zazněl skřetí roh a masa skřetů se rozeběhla. Věděli, že mají jen jednu šanci, což byla značná motivace. Ale stejně tak naši muži nabyli více kuráže, protože pokud dokáží kasárny ještě chvíli udržet, jejich rodiny uvnitř budou zachráněni. Byl to krutý boj a na obou stranách se začali hromadit mrtvoly. Přesto se zdálo, že vyhráváme. Tím, že jsme mohli lehce dostat zraněné za první linii a ošetřit jim jejich rány, jsme si udržovali větší počty, než skřeti, kterých umíralo víc a víc.

Najednou se opět odněkud vynořil náčelník skřetů. Prodíral se řadami jeho vojáků, a když mu někdo nechtěl uhnout z cesty, hrubě ho praštil. Dostal se až do první linie, kde se ocitl v tváři tvář Andremu. Ten po něm rychle švihl mečem. Škrábl skřeta po prsou, ale nebylo nijak zvlášť vážné zranění. Náčelník po něm sekl ze strany sekerou. Na to jak byl velký, byl překvapivě rychlý. Andremu se podařilo parírovat útok a ihned přešel do protiútoků. Když musel uhnout aby ho vůdce skřetů nerozsekl v půli, dokázal bodnout skřeta do stehna, ten znejistěl, ale když se pokusil paladin opět vytáhnout meč, využil příležitost a sekl sekero směrem na Andreho hlavu. Ten maličký človíček neměl šanci se tomu ubránit. Sice bojoval dobře, ale už by mohl odejít za svými bohy.

Andre zpozoroval čepel sekery, ale letěla moc rychle na to, aby uhnul. A pak do něj něco prudce narazil a odhodilo z cesty, nebo alespoň částečně. Ještě v letu cítil, jak se mu lehce zrezivělá ocel zarývá do ruky u zápěstí a chvíli drhne o kost. Pak už ale ležel na mokré zemi a nad ním se tyčil Hagen. Už měl vytažený meč a stál čelem ke skřetímu náčelníkovi. Kolem se vytvořil malý kruh, jakoby vřava kolem ustala. Všichni stáli a dívali se, jakoby měl tenhle jediný souboj rozhodnout, jak dopadne celý konflikt.

Někdo se mnou zatřásl.

“Honem, vstávej,” uslyšel jsem vedle sebe Bertrantův hlas. Slunce ještě ani nevyšlo nad obzor a už jsem měl vstávat?

“No tak, Hagen na tebe čeká,” naléhal na mě Bertrant. Zamručel jsem. Znamenalo to, že má odejít a nechat mě spát, ale asi to pochopil špatně. Zůstal tam a dál mě přesvědčoval. Až když jsem vstal, odešel, abych se mohl převléknout. Potom mě odvedl na malý dvorek za kasárnami. Tam už čekal lord Hagen. Krom kalhot na sobě měl jen hnědou košili, která zvýrazňovala jeho stále mužnou postavou. V ruce držel dvě dřevěné tyče. Když jsem přišel blíže, jednu mi hodil. nemotorně jsem ji chytl, ale než jsem se ho stihl zeptat, o co jde. Vrhli se na mě se svou tyčí vysoko nad hlavou. Pokusil jsem se jeho útok vyblokovat, ale nepodařilo se to a on mě udeřil. Nebylo to hrubé, ale cítil jsem to.

“Au, to bolí!” křikl jsem na něj. On se jen usmál a odpověděl mi, že se musím bránit. A tak jsme tam šermovali, Bertrant na nás koukal a já dostával jednu ránu za druhou. Vycházející Slunce házelo dlouhé stíny dvou bojujících postav. Hagen mi sem a tam dal nějakou radu, jak správně zacházet s tyčí, jak se bránit jakým útokům a s postupem dne jsem začal vnímat, že se zlepšuji.

Když na mě Paladin zaútočil, podařilo se mi jako úder parírovat a nasměřovat malý protiútok jeho směrem. Zasáhl jsem ho do žeber, až se prohnul a musel si odkašlat. Ihned jsem odhodil hůl a běžel k němu omluvit se.

“Ha, neomlouvej se, udělals mi radost, jen už holt nejsem nejmladší,” zasmál se a sedl si na nízkou zídku. “Inu určitě v sobě něco ze svého otce máš. Když budeme pravidelně trénovat, za chvíli tě porazíš. On byl vždycky lepší šermíř než já. Přál si, aby tě mohl sám trénovat.” smutně se na mě podíval. Můj otec byl jeho velký přítel, vyrůstali spolu a později se věnovali i stejné profesi. Jenže Hagen byl z urozeného rodu, zatímco můj otec syn sloužících Hagenových rodičů, takže z Hageny se stal paladin a z mého otce jen strážný. I přesto je osud poté svedl znovu dohromady.

“Udělám vše co můžu, aby z tebe vyrostl muž, jakého z tebe tvůj otec chtěl udělat,” pravil a pak mi s úsměvem pokynul, že budeme pokračovat v tréninku.

Hagen a náčelník kolem sebe chvíli kroužili, odhadovali se, dešťová voda jim stékala po těle a máčela jejich oblečení. Skřet sekl sekerou šikmo ze shora, ale v letu sekeru natočil, takže měl úder dopadnou zespoda. Hagen však stihl uskočit doprava a potom s parádou zaútočil na nepřítele. Sekl ho do obličeje, takže skřeta na chvíli oslepila krev, čehož paladin využil a zasekl mu meč do ramen. To náčelníka naštvalo, popadl sekeru do obou rukou, držel je daleko od sebe a rozmáchl se po Hagenovi. Ten se sice vyhnul čepeli, ale rukojeť sekery ho trefila do spánku. Snažil se neupadnout do bezvědomí, když tu se velitel skřetů ohlédl něco zařval.

Lodě už přistáli a ti, co na nich byli se hnali směrem ke kasárnám. Mihlo se mezi nimi několik červených rób mágů ohně. Skřeti se museli dostat z nevýhodné pozice na schodech a prorazit do kasáren, jinak se octnou ve velmi špatné situaci. Ihned vyrazili dopředu, odhodlali se k poslednímu útoku. A mezi tou hordou velikých zuřících stvoření stál lord Hagen, rozháněl se mečem sem a tam, snažící se zabránit dalšímu postupu skřetích jednotek. Protínal řady nepřátel se zuřivým křikem, který nejen že přiměl mnohé skřety znejistět, ale také způsobil, že muži stojící za Hagenem se vydali vstříc s nepříteli. Mysleli jen na své rodiny a to jak je zachránit.

A tak tam ta různorodá skupina složená z vojáků i měšťanů rozsévala s Hagenem ve svém čele smrt v řadách nepřátel. Zničeho nic, zadní řady skřetí armády vzplály a oheň je i přes neustávající déšť strávila. Do zad nepřítele vtrhli vojáci z lodí začali skřety tlačit mezi kladivo a kovádku. Měli sice výškovou nevýhodu, jelikož stáli na úpatí schodů, ale zmatek v řadách nepřátel, kteří nevěděli, kde mají vůbec bojovat, způsobil že během chvíle bylo po zteči. Ochránci města vítali své známy z kontinentu, ženy a děti vyběhli z kasáren, aby mohli obejmout své muže a otce, případně oplakat padlé.

Tam, mezi tou směsí radosti, smutku, úlevy a zoufalství jsem klečel já, vedle Hagenova těla. Tenhle muž, který mi byl otcem a učitelem tu teď ležel a krvácel z nespočtu ran. Moje slzy se téměř ztráceli v dešti, ale můj zármutek zůstal. Hagen se na mě podíval a přiložil mi třesoucí se ruku na tvář. Hleděl sice mým směrem, ale jeho oči už mne nesledovaly.

“Synu...” řekl sípavě a naposledy vydechl. Zamáchl jsem mu víčka a postavil se. Kolem jeho nehybného těla leželo mnoho skřetích mrtvol. Díky němu jsme přežili. Vedle mne se objevil Andre. Pahýl levé ruky měl omotaný v kusu zkrvavené látky.

“Pojď, musíme zjistit, co z města jde ještě zachránit a najít místo k odpočinku pro zraněné,” řekl a položil mi pravou ruku na rameno. Potom o něco veselejším hlasem dodal: “Podívej, přestává pršet! Díky bohu, už jsem myslel, že to nikdy neskončí.”